

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 22
Den 28 Maj.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

Huru vi skola bedja.

Matt. 6: 9—13.

Herrens apostlar hade varit så lyckliga, att de fått vara med Jesus, när han bad till sin himmelske Fader. De hade erfarit kraften av Jesu bön, och de hade sett, huru Gud bönhörde sin Son. De kände sin egen oförmåga, sin ringhet och sin fattigdom, och de längtade efter samma kraft och andliga fullhet, som de sågo Jesus äga. De förstodo även, att det var genom bönen han blivit så välsignad. Därför gå de till Mästaren och säga:

“Herre, lär oss du att bedja, såsom Johannes lärde sina lärjungar!”

Såsom ett svar på denna begäran, lär Jesus sina lärjungar den sköna och innerliga Fadervårs-bönen, som vi hava bevarad åt oss både hos Matteus och Lukas i deras evangelier. Hos Matteus säger Jesus: “Därför skolen I bedja sålunda: *Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilje, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.*”

Detta är Fadervårs-bönen, som Jesus lärde sina lärjungar att bedja, och som varje god moder plägar lära sina barn. Men om du

icke fått lära dig den, så bör du nu göra det, när du har den inför dina ögon i din egen tidning.

Hos judarne bad man regelbundet tre gånger varje dag, och Jesus brukade ofta bedja hela nätter. Paulus vann sina stora segrar för Guds rike, under det han kämpade på knä. Huru ofta beder du?

Av Jesu ord märka vi, att han manar oss till bön. Han vill, att vi med vår tanke och vår längtan skola söka Guds anlete i den himmelska världen. Så gjorde Jesus själv, och alltid fann han Guds ansikte, och såg, att det var en älskande och barmhärtig faders anlete. Därför manar han också oss att söka Gud och i bönen kalla honom Fader.

Därmed har Jesus velat säga oss, att allt det vi små människobarn behöva, det finnes hos Gud. Till honom få vi gå i bönen och bedja honom giva oss, vad vi behöva. Då böjer han sig ned till oss för att lyssna till vår bön; och när han upplåter sin milda hand, mättar han allt levande med vad det begär.

I den första bönen bedja vi: *"Helgat varde ditt namn!"* Därmed vill Jesus säga oss, att vi aldrig skola tala om Gud eller bedja till honom utan att göra det med den största vördnad och i stor ödmjukhet. Och isynnerhet helga vi Guds namn, då vi leva fromt och gudfruktigt, såsom det anstår ett bedjande Guds barn.

I den andra bönen lär oss Jesus bedja: *"Tillkomme ditt rike."* Den bönen är en bön om att Guds rike må komma in i våra egna hjärtan och i allt flera hjärtan här i världen, på det att Jesus snart må återkomma och upprätta sitt rike på jorden och till sist fullända sitt härlighetsrike i himmelen. "Då blir det något i himlen för barnen att få."

När vi bedja den tredje bönen, bedja vi, att Guds vilja skall ske här på jorden, såsom den sker i himmelen av

de heliga änglarna och de saliga människorna. Bedja vi den bönen rätt, då gör Gud sin goda vilja rådande i våra egna hjärtan och i vårt liv.

Men om vi skola kunna helga Guds namn, främja hans rike på jorden och bidra till att hans vilja sker, då måste vi leva det lekamliga livet. Fördenskull har Jesus i fjärde bönen lärt oss bedja om vårt dagliga bröd eller om allt det, som vi behöva för livets uppehälle och nödtorft.

Men när vi såsom barn i allt känna oss beroende av Gud, vår himmelske Fader, så framträder också hos oss känslan av skuld inför honom. Hava vi varit olydiga mot mor och far, elaka mot våra syskon och kamrater, så bli dessa synden en tung skuldbörda för oss. För att åter kunna bli glada och lyckliga behöva vi förlåtelse för denna skuld. Detta visste Jesus, därför lärde han oss i den femte bönen bedja: *"Förlåt oss våra skulder"*. Även den bönen hör Gud så gärna. Han förlåter oss och skänker våra hjärtan frid. Men härtill kommer också nåd och kraft till att förlåta dem som oss skyldiga äro.

Till känslan av förlåtna och utplånade synden sällar sig känslan av vår svaghet och fruktan för kommande fel och förseelser. Därför har Jesus lärt oss bedja: *"Inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo."* Härmed bedja vi, att Gud icke tar sin hand ifrån oss, inte ett ögonblick, utan värnar oss från de snaror, som den onde ställer på vår väg. Behåll oss, o Fader, på det område, där din heliga vilja råder och dit den onde icke kan eller får komma.

Så överlämna vi oss genom bönen "Fader vår" på ett förtroendefullt och barnsligt sätt med våra andliga och lekamliga behov i hans händer och i hans omvårdnad, som äger makt och härlighet utan gränser, och som till sist skall av nåd frälsa oss till sitt himmelska rike. Amen.

J. B. Gauffin.

Egensinne.

»Får jag ett äpple, mamma?»
 »Nej, min flicka, du är inte riktigt frisk.»

»Jo, i dag är jag frisk igen.»

»Nej, men i morgon är du säkert frisk, och då skall du få ett äpple.»

»Men jag känner mig alldeles frisk och ville så gärna ha ett äpple.»

»Kära barn, plåga mig inte mera med dina böner, utan kom nu och hjälp mig. Du vet, att tant Alice och tant Hanna komma hit i dag.»

»Får jag hjälpa till att baka kakor?»

»Nej, det får du vänta med, tills du blir äldre. Men du kan torka dammet i vardagsrummet.»

»Jag vill inte torka damm, kan jag inte få en liten bit av ett äpple?»

»Nej, Marie.»

När mamma sade: »nej, Marie», då var det alltid för sista gången.

»Får jag gå ut en stund?»

»Ja, när du är riktigt frisk, men inte i dag. Bed mig om någonting, som jag kan säga ja till. Fråga, om du får leka med katten och bollen eller någonting sådant.»

»Nej, det vill jag inte — jag vill baka kakor.»

Men då tog mor sin lilla egensinniga flicka på armen, bar henne in i sovrummet, där hon lade henne på soffan.

»Nu stannar du här, tills jag ropar på dig.»

»Får jag inte leka med dockan eller med katten eller —»

»Nu får du ingenting och inte heller be mig om någonting», sade mamma och gick ut.

»Ack, om jag bett om något, som mamma kunnat säga ja till!» tänkte nu Marie för sig själv. Men nu var det för sent.

Kom ihåg: mamma vill inte gärna säga nej. Försök att be henne om något, som hon kan säga ja till.

Nu är det vår.

Med teckning.

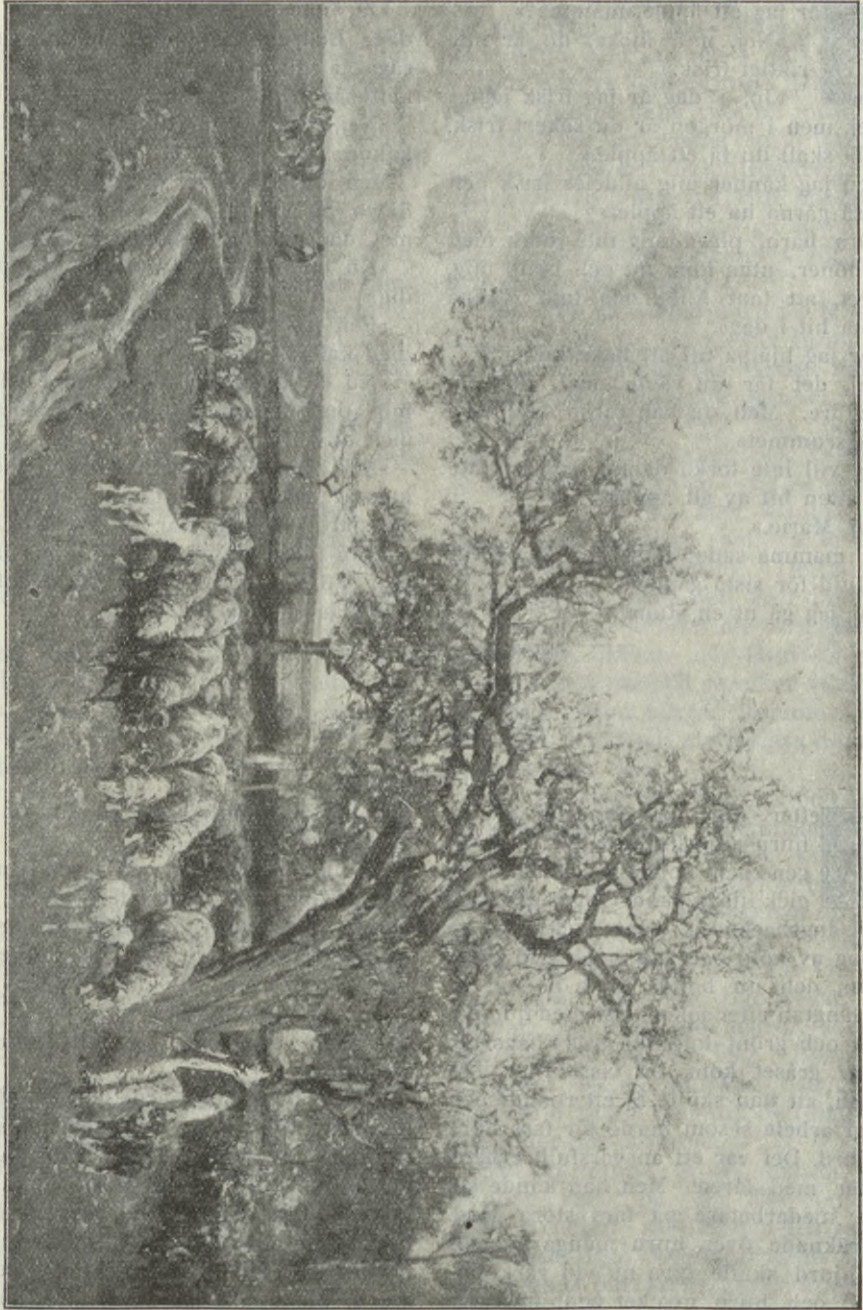
Petter såg med innerlig glädje, huru regnskurarna den ena dagen och solen en annan dag gick illa åt snödrivorna på fälten och i ängsbackarna. Han tyckte sig ha fått nog av köld och snö under den långa vintern, och nu bodde inom honom en stark längtan efter sol och vår med ljumma vindar och grönt doftande gräs i hagarna. Ty när gräset kom, då visste den lille mannen, att han skulle få ett roande och duktigt arbete såsom herde för fars stora fårahjord. Det var ett ansvarsfullt arbete, det där med fåren. Men han kände sig såsom medarbetare på fars stora gård. Han räknade över, huru många kilo ull hans hjord skulle giva nu vid vårklippingen, och huru mycket penningar far skulle få vid fabriken, då priset var sex kronor för varje kilo. Det var dyrtid nu,

och fårahjorden skulle ju bli en liten guldgruva för far.

Ja, nu var grönskan och våren kommen, och Petter och Fylax, fårhunden, höllo trogen vakt. Petter visste så väl, när fåren skulle vattnas, och när de skulle vila. Han visste även, att det för fåren bästa och smakligaste gräset växte på de höga, solbelysta backarna, och dit förde han sin hjord.

När då ingen här hörde honom, plögade han stiga upp på en hög sten och sjunga en sång för fåren. Han tyckte sig vara nästan en liten David, fastän han hette Petter. Inte tänkte han med tiden bli kung, som David, den lille israelitiska herdegossen blev, men nog hoppades han att få bli bonde på fars gård, när han bleve stor och stark som far.

När fåren vilade någon stund och slog

NU ÄR DET VÅR.

STARKA OCH VIGA.

läger omkring honom och Fylax, då släppte honom tankarna på framtiden, och i stället fröjdades han över att han själv fick vara ett lamm i frälsarens hjord. Han tyckte vårsolens strålar lyste rakt in i hjärtat på honom och fyllde hans själ med en så underbar glädje, att han på något sätt

måste ge luft åt den. Då sprang han vig och lätt upp på sin »tal- och sångsten» och sjöng med klar gossröst:

»Här är jag ej ensam på ensliger stig,
Ty Herren i himmeln han vårdar ock mig
Som alla små blommor i skogen.»

J. B. Gauffin.

Starka och viga.

Med teckning.

Starka och viga skola gossarna vara, om det skall vara dugande män av dem med tiden. Därför börjar det nu finnas gymnastikredskap vid de flesta skolor i vårt land, och där ingen attiralj finnes, få gossar och flickor ändå lära sig marschera och att »sträcka på huvud och armar och ben», såsom det står i sången.

Men det är inte lätt att lära folk förstå gymnastikens nytta och välsignelse. Den som har ett kroppsligt arbete tycker, att han får röra på sig ändå, men besinnar inte, huru enformiga grepp och rörelser bli i det dagliga arbetet år ut och år in. Därigenom komma blott vissa organ i rörelse och få övning, men en del andra kroppens organ och muskler få liten eller ingen övning, och bli därigenom svaga och slappa.

En god gymnastik skänker kroppens alla lemmar, organ och muskler en jämn och harmonisk övning, och skänker åt kroppen en god hållning, friskhet, hurtig-

het, spänstighet och kraft. Därför böra gossar och flickor vara glada åt gymnastiktimmarna och med liv och lust deltaga i dem, så länge skoltiden räcker. Men sedan skola de varje morgon under hela sitt liv ägna en stund åt fortsatt gymnastik. Därigenom motverkas dåsigheit, tröghet och lunsighet. Man bibehåller ungdomens livlighet och spänstighet och motarbetar ålderdomens krämpor och skröpligheter, så att man slipper gå med krokig rygg och vaggande gång.

Detta här gymnastikredskapet å teckningen har jag aldrig sett i vårt land, men däremot förekommer det ofta i Tyskland. Det är inte heller bara ett gymnastikredskap, utan isynnerhet en maskin att roa sig själv och andra med. Den där lille kommer nog snart under bommen. Det synes vara hans första försök, som väcker stor munterhet hos gossarne och flickorna, som äro åskådare. Men kuraget har han, och det är huvudsaken. Segern kommer med tiden.

J. B. Gauffin.

Förlorad och återfunnen. (Forts. fr. förra n:ret).

En vecka hade gått. Kapten Audley gick varje dag sin vanliga promenad med Maggie till stranden. Maggie spanade alltid ivrigt efter den vackra, sorgklädda frun, men hon var icke där. Hade hon rest? Maggie trodde det och var bedrövad över att hon icke skulle få se den vänliga frun mera.

En dag, då onkel Georg icke var riktigt frisk, lät han Maggie gå ensam ned till stranden, men hunden följde med. Maggie var glad att få leka nere vid stranden, och där fanns så många vackra musslor, av vilka hon varje dag samlade några i sin lilla korg.

Nu sutto de två vännerna och åto sin frukost. Maggie trodde, att de voro ensamma, men det voro de icke — den sorgklädda damen hade hela tiden uppmärksam givit akt på dem. Nu kom hon med sin lilla stol och satte sig bredvid Maggie.

Hunden sprang emot henne och viftade ivrigt med svansen.

»Det ser ut, som om din hund håller av mig», sade hon med obeskrivligt behaglig röst, »är den alltid så vänlig mot främmande?»

»Nej, jag har aldrig förr sett honom vara så vänlig mot någon, som han inte känner», sade Maggie. »Jag kan inte förstå, varför han är så intresserad av er.»

»Tycker du det är så underligt? Skulle du själv inte kunna hålla av mig?» sade den främmande frun.

»Jo, det tror jag visst», sade Maggie. »Jag tycker mycket om er!»

»Vad heter du, min lilla flicka?»

»Jag heter Maggie.»

Damen såg förvånad ut. »Jag hade också en gång en liten flicka, som hette Magdalena», sade hon.

»Är hon död?» frågade Maggie allvarsam.

»Ja, hon dog för åtta år sedan. Hade hon levat, skulle hon nu varit tio år gammal. Just i dag skulle hon fyllt tio år», tillade frun med en djup suck.

»Jag fyller tio år om ett par månader», sade Maggie.

Kapten Audley hade antagit, att hon var omkring två år, när man fann henne vid stranden, och han firade därför den dagen, då hon fördes till hans hem, såsom hennes födelsedag.

»Och vad heter du mer än Maggie?» sporde åter den främmande damen.

»Maggie Audley.»

»Audley — Audley», upprepade damen tankfullt. »Är det din far, som brukar promenera tillsammans med dig här nere?»

»Nej, jag har varken far eller mor. Han är min onkel, och han är så god emot mig.»

»Är det länge sedan dina föräldrar dogo?» Maggie blev förvånad över denna fråga. Hon hade aldrig känt något annat hem än sin onkels; där hade hon det så gott, att hon aldrig hade saknat en mor.

Den främmande frun var mycket blek. Underliga tankar rörde sig i hennes hjärta. Det fanns ett osäkert hopp därinne, men hon hade ingen bestämd grund att bygga detta hopp på. Hon längtade att få höra mera av den lilla flickans historia och frågade därför med klappande hjärta: »Kan du inte alls komma ihåg någon av dina föräldrar?»

»Nej, jag känner bara min onkel Georg.»

»Har du alltid varit hos honom?»

»Ja, det har jag väl — jag vet då ingenting annat.»

»Håller du mycket av honom?»

»Ja, det gör jag visst — jag kan inte hålla av honom mer än jag gör», svarade den lilla mycket bestämt.

Hon satt tyst en stund, liksom försjunken i tankar. Därpå såg hon upp och frågade blygt: »Är det länge sedan er lilla Magdalena dog?»

»Ätta år», svarade damen. »Det är länge sedan, och likväl minns jag så väl hennes förskräckliga död.»

Maggie såg upp med ett frågande uttryck, men hon sade intet.

»Hon drunknade i havet», sade den främmande frun med ett uttryck av obeskrivlig sorg i sitt ansikte.

»Det var förskräckligt», sade Maggie hastigt och tillade: »Jag är mycket rädd för sjön. — Bort med dig Rover», sade hon, då hunden sträckte sin nos ända upp till damens ansikte. »Du är näsvis nu, förstår du, gamle gosse.»

Den främmande frun såg förvånad upp. »Vad heter din hund?» frågade hon nästan häftigt.

»Rover.»

»Är det din hund eller är det din onkels?»

»Den tillhör oss bägge», sade Maggie. »Onkel säger nog, att den håller mest av mig, men den tillhör ju också honom.»

Då den lilla flickan sade detta, såg hon upp i den främmande damens ansikte och upptäckte då tårar i hennes ögon. Maggie blev ängslig. »Varför är ni så bedrövad?» frågade hon.

Den främmande svarade intet till en början utan fortfor att stirra på hunden. Slutligen sade hon med en suck: »Jag är så ensam i världen och har ingen, som håller av mig.»

»Vår fader i himmelen och vår frälsare Jesus Kristus håller av er — han älskar alla», sade den lilla varmt. Kapten Audley hade ofta talat med barnet om Guds kärlek, och Maggie hade tänkt på de ord, hon hade hört.

»Men jag menar, att jag inte har någon liten flicka, som håller av mig», svarade damen, i det hon vänligt log vid den lilla flickans älskliga svar.

»Får jag hålla av er?» frågade Maggie. »Jag tror nog, att onkel Georg vill tillåta det. Han har talat om för mig, att han ofta sörjde, när han var yngre, men att han nu är lycklig, sedan jag blivit litet större, så att jag kan vara hans tröst och sällskap.»

»Jag hade en gång en hund», sade den främmande frun utan att svara på barnets fråga, »den hette också Rover.»

»Det var besynnerligt», menade Maggie. »Ni har haft både en Maggie och en Rover — kanske vi tillhöra er, och kanske er lilla flicka icke har drunknat?»

Den lilla sade detta i en skämtande ton utan att mena så mycket med det. Men den främmande damen tänkte så mycket mera därpå. Hon satt en stund och betraktade Maggie, och underliga tankar foro igenom hennes själ.

»Var bor din onkel, mitt barn?» sade hon till sist. »Här är min adress, bed honom göra mig ett besök så snart som möjligt.»

Maggie ilade hem. Hon gick direkt upp på sitt rum, kastade sig på sin säng och började gråta. Hon visste icke riktigt själv, varför hon grät, men hon kunde omöjligt hindra tårarna att flöda, fastän hon visste, att hennes onkel skulle bli bekymrad, när han såg henne bedrövad. Nu hörde hon hans steg i trappan och att han ropade på henne. Hon reste sig genast och torkade sina ögon. Då onkel

Georg mötte henne, såg han dock, att hon hade gråtit.

»Varför gråter du, lilla Maggie?» frågade han, »har nu Rover sprungit bort igen?»

»Nej, onkel — jag vet inte riktigt, varför jag gråter, men jag håller så mycket av dig.»

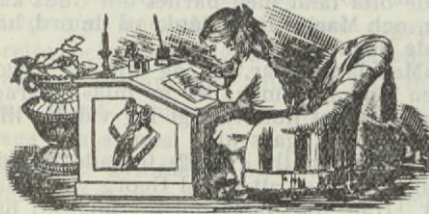
»Har du sett någon vid stranden i dag?»

»Ja, jag träffade den svartklädda damen, som vi sågo för en tid sedan.»

En mörk sky drog över kaptenens ansikte. Han kände, att han kunde bära många sorger, men icke den att förlora Maggie. Han hade hållit så mycket av henne under alla dessa år — skulle han nu skiljas vid henne?

(Forts.)

Brevväxling med de små.

Löst 20 uppgifter:

Arvid Löf, Mellbyn, Arvika; Fritz Keijser, Bruket, Skultuna; Signe Nyström, Smitts Hejde (Gotl.); Walborg Blomström, Lindesberg; Ester Gustafsson, Norrbylånggat. 9, Borås; Ebba Hedin, Kärne, Ransäter; Hanna Granqvist, Önnestad; Margot Johansson, Bøjared, Norunga; Birgit Eriksson, Grossgårdet, Norrtälje; Rudolf och Vivia Thorén, Ingemarstorp, Dannäs.

Löst 19 uppgifter:

Erik Andersson, Häckelid, Anten; Ivar Andersson, Mellomgården, Fly, Torp; Anna Karlström, Bembrogat. 2, Nyköping; Anna Johansson, Bøjared, Norunga; Anna Spjuth, Villa Josefina, Arboga; Linnéa Källgren, Källberget, Leksand; Margit och Märta Elovsson, Odensberga, Stjärnhof; Agda och Elna Nyqvist, Rolfsbol, Värmskog; Judit, Fritiof och John Harling, Gustavsbergsgat., Kristinehamn; Vera och Bert Eriksson, Sjösa; Karl och Hilbert Sundin, Högland, Örnsköldsvik.

Löst 18 uppgifter:

Åke Leandersson, Ljurhalla; Sigrid Andersson, Tomasbo, Uttersberg; Gertrud

Jansson, Rya, Lindesberg; Ester Andersson, Skärum, Trädet; Rut Eriksson, Gårdvik, Svärdsjö; Thyra Lindegren, Mjälldrunga; Gunhild Johansson, Skärum, Trädet; Gertrud Andersson, Skärum, Trädet; Syster Nyström, Höglanda, Norra Fjöle; Alice Andersson, Vinbäcken, Arboga; Martin och Sigurd Nilsson, St. Skärmnäs, Edane; John och Ester Andersson, St. Skärmnäs, Edane; Hanna Eriksson, Rolfsbol, Vermskog.

Löst 17 uppgifter:

Bertil Sjöström, Bergön, Täfraboda; John Bergfalk, Finnåker, Sällinge; Anton Johannesson, p. f. 36, Lindstad, Sml. Rydaholm; Gösta Landin, Varola; Astrid Åstedt, Djursvik, Söderåkra; Signe Johansson, Järnvägen, Sandviken; Rut Sölvén, Fässberg station, Mölndal; Klary Ugglå, Ekebol, Vermskog; Ester Sjöstedt, Tingshuset, Molkom; Lilly Pettersson, Lunger, Götunda; Greta och Evert Carlsson, adr. Fr. Sigrig Ericsson, Norrtälje; Anders och Eva Andersson, Asklanda; Ellen och Elov Mattsson, Stommen, Töftedal; Elvi Hammarén, Humlegårdsgat. 15, Åbo (Finl.).

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 29 maj—4 juni.

- M. 29. Matt. 28: 16—20. Missionsbefallningen.
 T. 30. v. 16. Lärjungarna samlas omkring Jesus i Galileen.
 O. 31. v. 17. Lärjungarna tillbedja den uppståndne.
 T. 1. v. 18. Han förkunnar dem sin makt.
 F. 2. v. 19—20 a. Han ger dem missionsbefallningen.
 L. 3. v. 20 b. Löfte om Jesu ständiga närvaro.
 S. 4. 1 Kor. 15: 6. Huru många lärjungar voro närvarande.

Söndagsskoltext för den 4 juni.

6 sönd. e. Påsk.

Missionsbefallningen.
 (Hednamissionstext). Matt. 28: 16—20.

Minnesvers: Jes. 45: 22. Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar; ty jag är Gud och ingen mer.